

Hegn, end det, som findes i Forordningen 1794 § 91, som er gjældende Ret i dette Dieblif, idet der dert ligefrem er Tale om, at Bestyrelsen kan tvinge dem til at borttage disse skadelige Træer og levende Hegn. Denne Bestemmelse har jeg fundet for streng; jeg har foreslaaet den ophævet, og jeg har istedet derfor foreslaaet, at Beiene nu blive stillede lige med andre Lodsseiere, altsaa ikke få nogen større Ret overfor Hegnseierne, end andre Lodsseiere have, hvilket de åabenbart tidligere havde.

— Medens jeg hidtil uden Banffelighed har kunnet hævde, at Beiene nøde de samme Rettigheder ligeoverfor de private Grundeiere som andre Lodsseiere, har jeg — og jeg beklager det — ikke i det andet Thing kunnet hævde, at Beiene skulde have samme Forpligtelser. Jeg sigter herved til den § 11, som oprindeligt fandtes i Lovudkastet, men som meget imod mit Dnsse er forbynden deraf. Den Tilstand, som vil fremkomme, naar det foreliggende Lovudkast bliver vedtaget uforandret i dette Punkt, er ganske vist ikke afvigende fra den, hvori vi nu befinde os og længe have befundet os. Ege siden Forordningen af 1794 udkom og indtil nu har den Lodsseier, som har været saa uheldig at have en Bet til Nabo, i Virkeligheden ikke haft nogen Nabo, det vil sige, han har ikke haft nogen Nabo, overfor hvem han har haft nogen Rettighed, men han har ganske vist ofte følt, at han har haft en Nabo, som har skaffet ham ikke een, men mange Besværigheder. Dette er vel ikke det eneste Tilfælde, hvor en Lodsseier er uden Nabo, thi det samme er f. Ex. Tilfældet, naar han grændser til Stranden. Der er imidlertid den meget store Forskjel, at han i det sidstnævnte Tilfælde har en Nabo, som ikke giver ham nogen Ufred, men tværtimod Beskyttelse, hvortimod han, naar han grændser til en Bet, i retslig Forstand ingen Nabo har, medens han dog har ikke alene al mulig Ufred fra Beien, men tillige Besværighed ved at vogte selve Beien imod Ufred fra sin Marf. Dette Sidste har indtil for ikke mange Aar siden ikke haft Meget at betyde, idet Beiene næsten ere blevne betragtede som Almindtlinge, saaledes at det ikke blev anset for at være af nogen Betydning, om den tilgrændsende

Nabo eller endog ganske Uvedkommende benyttede Veiterrainet til Græsning, men i den Henseende er der paa mange Steder i de senere Aar foregaaet en betydelig Forandring, der endog er gaaet saa vidt, at man har betragtet Veiterrainet ikke blot som et Færvelsnidde, men tillige som en Communalbomaine, et Terrain, hvis Diemed ikke alene var at tjene den almindelige Færdsel, men ogsaa at skaffe Kommunen en Indtægt ved Bortforpaaetning af Afgrøden derpaa. Deraf følger ganske naturligt, at medens der tidligere fra Bestyrelsens Side var den største Liberalitet mod de tilgrændsende Naboer, som man kan tænke sig, er dette nu langt fra at være Tilfældet. Hvor man betragter Beiens Afgrøde som en Communeindtægt, er man selvfølgelig ogsaa henvist til at værne om denne Afgrøde, at formene de tilstødende Lodsseieres Creaturer at gaae paa Beien, samt i det Tilfælde, de komme der, at tage dem op. Naar Forholdet er saaledes — og jeg troer ikke, det vil kunne modsiges, at det, om det end ikke er allevegne, dog paa mange Steder allerede er Tilfældet — forekommer det mig ikke at være mere end billigt, at Beien paatager sig den samme Forpligtelse, som der paaligger Naboen eller Grundeiere, eller med andre Ord, at ikke de Grundeiere, som ere saa uheldige, at deres Eiendom er begrændset eller gjennemskaaen af en Bet, fremdeles skulle være naboløse i den Forstand, at der ikke er nogen Nabo, som har nogenformet Forpligtelse overfor den med Hensyn til Hegn. Jeg kan altsaa kun udtale den samme Beklagelse, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Naberg) allerede er fremkommen med, over, at den § 11, der oprindeligt stod i Lovudkastet, er udgaaet.

— I Anledning af § 13 anføede det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein) over, at de af Byraadet valgte Hegnsynsmænd skulde have Stadfæstelse af Amtet. Derfor det ellers maatte kunne forsome ærede Medlemmer med Lovforslagets Bestemmelser i deres Hæelhed, skulde jeg ikke indvende Noget imod, at man gjorde den Forandring, at Hegnsynsmændene skulde stadfæstes af Indenrigsministeren, forsaavidt det ærede Medlem,